

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Thứ Bảy, ngày 7/3/2026.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 362:

KINH PHẬT CÀNG ĐỌC CÀNG CÓ NGHĨA THÚ

Lời giáo huấn của Đức Phật càng học, ý nghĩa càng sâu rộng. Thế nhưng, có không ít người đọc nhiều, học nhiều mà vẫn chưa thấu suốt được giá trị. Hòa Thượng từng dạy: “***Kinh Phật mượn văn tự để diễn đạt tự tánh của chính mình***”. Tại sao càng đọc, nghĩa thú lại càng trở nên sâu sắc? Đó là nhờ vào năng lực và trí tuệ sẵn có trong mỗi người. Bên trong chúng ta đều ẩn chứa "trí tuệ vô sư" – trí tuệ không cần thầy dạy, chỉ cần tâm thanh tịnh thì tự nhiên hiển lộ. Tâm thanh tịnh đến đâu, trí tuệ khai mở đến đó.

Nếu quá trình tu học không giúp khai mở trí tuệ, xử lý mọi việc vẫn luộm thuộm, thiếu ngăn nắp, điều đó chứng tỏ nội tâm vẫn còn trào cử, vọng động. Trong đời sống, không hiếm người làm việc với thái độ hấp tấp, tưởng chừng giải quyết được nhiều việc nhưng thực chất lại kém hiệu quả, thiếu sự nhanh gọn và độ thâm mỹ không cao. Ngược lại, những người có nội tâm tĩnh lặng có thể hoàn thành xuất sắc một công việc chỉ trong nửa giờ, trong khi người có tâm vọng động làm mất hàng giờ, thậm chí cả buổi mà vẫn chưa vẹn toàn.

Trạng thái quan trọng nhất của người tu học là giữ cho tâm thanh tịnh. Dẫu chưa đạt đến cảnh giới thanh tịnh tuyệt đối, chúng ta cũng cần giữ mình không rơi vào trạng thái vọng động, tránh việc ngày mai chưa đến mà hôm nay đã lo âu, bất an. Có người chỉ nghe tin tôi sắp đến thăm đã trần trọc, mất ngủ cả đêm vì lo lắng không biết phải tiếp đón ra sao. Đó là trạng thái bất an hoàn toàn không tốt. Đối với bất kỳ ai, sự kính trọng chân chính phải được thể hiện qua “*y giáo phụng hành*” (nghĩa là làm theo lời dạy). Giống như sự kính trọng tôi dành cho Hòa thượng, tôi luôn nỗ lực thực hành những lời Ngài chỉ dạy.

Ngày Hòa Thượng vắng sanh, nhiều người vừa gọi điện cho tôi vừa khóc, có lẽ họ mong tôi cũng biểu lộ cảm xúc bi lụy như vậy. Nhưng tôi chỉ đáp: “Việc đến thì cũng phải đến!”. Nhiều nơi tổ chức Pháp hội niệm Phật rầm rộ, riêng tôi

thì gần như không làm vậy. Tại sao phải đợi đến lúc người mình kính trọng qua đời mới bắt đầu làm những việc đó? Sự tu học phải nằm ngay trong đời sống hàng ngày; từng khởi tâm động niệm đều phải hướng thiện và nỗ lực làm tốt nhất có thể. Việc tích công bồi đức mỗi ngày chính là cách hồi hướng thiết thực nhất cho những người có ân đức với mình. Do đó, khi học Phật pháp và giáo huấn của Thánh Hiền, điều cốt lõi là phải biết liên hệ và soi chiếu từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống với đạo lý. Khi làm sai, tâm liền tự nhắc nhở: "Đức Phật không dạy như vậy!" hay "Việc này trái với chuẩn mực Thánh Hiền rồi!"

Nghĩa thú của Phật Pháp không chỉ nằm trên bề mặt văn tự mà có sự sâu rộng "*vô hữu cùng tận*" (không có điểm dừng), hay như câu "*kỳ vị vô cùng*" – nghĩa là hương vị của sự giác ngộ là vô tận. Hòa Thượng giảng: "***Lời giáo huấn của Phật là bách độc bất yếm*** (trăm lần đọc không chán). ***Từ lúc sơ phát tâm cho đến bậc Đẳng giác Bồ tát, dẫn đọc đến vô lượng kiếp cũng không thấy mệt mỏi***". Hôm trước, tôi nghe một cặp vợ chồng phụ huynh mới học được vài tháng chia sẻ: "*Ngày nào không học chuẩn mực Thánh Hiền là ngày đó thấy vô cùng thiếu vắng*". Cả hai vợ chồng đều chung suy nghĩ, nếu lớp học vô tình được nghỉ, họ liền cảm thấy trống trải.

Thú thực, nhiều người trong chúng ta chưa đạt được tâm cảnh ấy; phần lớn vẫn mang tâm lý "cố học" chứ chưa thực sự khát ngưỡng. Chúng ta chưa thấy giáo huấn của Phật Bồ tát và Thánh Hiền quan trọng đến mức phải áp dụng trong từng phút, từng giây, ở mọi lúc mọi nơi. Thay vào đó, hàng ngày ta vẫn buông xuôi, tùy thuận theo tập khí (thói quen sâu gốc) của chính mình. Khi đối trước ngoại cảnh, những tâm niệm ảo danh, ảo vọng, tự tư tự lợi, hay thậm chí là tham, sân, si, mạn lại trỗi dậy và dẫn dắt ta. Đã đến lúc chúng ta cần tự nhìn nhận lại: Hàng ngày, mình đang được dẫn dắt bởi Chư Phật, Bồ Tát, hay đang bị sai sử bởi ý niệm hưởng thụ "năm dục, sáu trần" cùng những phiền não tham, sân, si, mạn?

Hòa Thượng giảng: "***Đọc đến vô lượng kiếp đều không mệt mỏi. Vì sao vậy? Vì những lời ấy được lưu lộ từ chính tự tánh của chúng ta***". Giáo pháp giống như một mạch suối tuôn trào không bao giờ cạn, nghĩa thú vô cùng vô tận, càng học càng thấy mới mẻ. Đó mới là điều tốt đẹp, chứ không phải càng học càng thấy cũ kỹ rồi đâm ra nhàm chán. Dù trải qua vô lượng kiếp cũng không bao giờ chán.

Chúng sanh chúng ta vốn mang nghiệp chướng sâu nặng, thường xuyên bị nghiệp lực lôi kéo. Đối với lời dạy của Phật Bồ tát, của Thánh Hiền, may mắn có chút thiện căn nên chúng ta mới biết trân trọng. Thế nhưng, sự trân trọng ấy lại mong manh, rất dễ phai pha và bị đánh bại trước những tập khí lâu đời. Lời Phật dạy dễ nhớ nhưng cũng dễ quên, trong khi những tập khí xấu ác lúc nào cũng chiếm thế thượng phong. Nhiều người biết rất rõ "tài, sắc, danh, thực, thù" (tiền tài, sắc dục, danh vọng, ăn uống, ngủ nghỉ) là cội rễ của địa ngục, nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn luôn ôm ấp và bám chấp vào chúng.

Hòa Thượng răn dạy: ***“Tài, sắc, danh, thực, thù là năm cái rễ dẫn xuống địa ngục (địa ngục ngũ điều căn)”. Bất cứ tập khí nào trong số đó khởi lên cũng đồng nghĩa với việc bạn đang tự mở ra một cánh cửa địa ngục***”. Nhiều người biết rõ đó là căn nguyên của đọa đầy nhưng vẫn cố chấp ôm ấp; gặp danh thì vướng vào danh, gặp lợi thì mắc vào lợi. Kinh Phật gọi trạng thái này là “nghiệp chướng sâu nặng”.

Hòa Thượng giảng: ***“Bổn tánh là vô cùng vô tận, nên ngôn ngữ và văn tự trong kinh Phật cũng hàm chứa ý nghĩa vô cùng vô tận. Nghĩa thú của kinh diễn vô cùng sâu sắc. Tuy nhiên, nếu không có văn tự dẫn dắt, chúng ta không có cách nào để thấu hiểu và thể hội được những nghĩa thú ấy”. Trong Kinh Kim Cang có dạy rằng, nếu chúng ta bám chấp, dính mắc vào âm thanh, hình tướng hay văn tự, ta sẽ không thể nào thấu triệt được ý nghĩa chân thật mà Đức Phật muốn truyền đạt. Thế nhưng ngược lại, nếu hoàn toàn không nương vào văn tự hay hình tướng, thì cũng không thể nào khơi dậy được bổn tánh của chính mình***”.

Hòa Thượng giảng: ***“Pháp vị từ đâu mà có? Pháp vị là từ nơi tự tánh lưu xuất ra, tuyệt đối không nằm trên bề mặt văn tự. Nếu pháp vị thực sự có trong văn tự, thì bất cứ ai cứ đọc trên chữ nghĩa là đã chứng đắc hết rồi***”. Chẳng hạn, chúng ta thường nghe Hòa Thượng dạy về mười chữ: "Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi". Liệu có phải ngày nào ta cũng đọc qua là ta đã chứng thực được cảnh giới đó không? Dù có đọc một trăm lần hay một ngàn lần mà không thật sự nỗ lực hành trì, thì làm sao có thể đạt đến?

Tôi thường nói, lòng từ bi phải được thể hội và biểu hiện ngay trong đời sống thường nhật, chứ không phải đợi đến lúc thành Phật mới bỗng nhiên phát khởi từ

bi. Tôi thấy rất rõ nhiều người sống vô tâm vô tính mỗi ngày, dù họ cũng niệm Phật, cầu vãng sanh. Có người biện minh rằng cứ đợi đến khi thành Phật rồi sẽ từ bi luôn một thể. Tôi khẳng định: Vĩnh viễn không bao giờ có ngày đó!

Hòa Thượng nhấn mạnh thêm: ***“Các vị phải nhớ kỹ, pháp vị tuyệt đối không ở trong văn tự”***. Để minh họa, chúng ta hãy nhớ lại lời Ngài dạy về "Tứ nhiếp pháp", mà phương tiện đầu tiên là dùng "Bố thí" để nhiếp thọ chúng sanh. Khi nghe qua, ta có thể cảm nhận được một phần đạo lý. Nhưng chỉ khi đích thân thực hành, ta mới ngỡ ngàng nhận ra năng lực cảm hóa của sự bố thí chân thật là vô cùng to lớn. Ở bất kỳ tầng lớp nào trong xã hội, bằng sự bố thí hay tặng quà chân thành, ta đều có thể nhiếp phục được họ. Ngay cả với một kẻ xấu ác nhất, sự cúng dường và bố thí tận tâm vẫn có sức mạnh cảm hóa. Càng dần thân thực hành mạnh mẽ và tinh tế bao nhiêu, ta càng thấy lời Phật dạy vi diệu bấy nhiêu. Điều này hoàn toàn minh chứng cho lời Hòa Thượng: “Nghĩa thú của lời Phật dạy là vô cùng vô tận”.

Hòa Thượng giải thích lý do vì sao pháp vị của Phật lại vô cùng vô tận: ***“Bởi vì mượn vào văn tự để khơi dậy tâm tánh của chính mình. Cảnh giới này mới được gọi là 'pháp hỷ sung mãn', hay theo cách nói thông thường của chúng ta là 'chỗ ngộ'”***. Nhắc đến đây, chúng ta lại nhớ tới lời cảm thán năm xưa của Lục Tổ Huệ Năng khi đại ngộ: “Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp”.

Có người nhờ tôi: “Xin Thầy chỉ dạy cho con, con không biết phải làm gì để mang lại lợi ích cho chúng sanh”. Mọi người thử nghĩ xem, tại sao tâm trí chúng ta lại bị che lấp? Chính vì tâm "tự tư tự lợi" đã che mờ tất cả. Hàng ngày, mọi khởi tâm động niệm đều chỉ vì bản thân, vì những thứ thuộc về mình; điều đó đã đóng kín mọi con đường để làm lợi ích cho chúng sanh.

Trước hết, chúng ta phải khởi lên ý niệm, phải có định hướng và thiết lập được kế hoạch rõ ràng. Sau đó mới có thể bắt tay vào thực hiện. Nếu ngay cả ý niệm cũng không thể hình thành thì làm sao có thể hành động? Lấy một ví dụ đơn giản: khi đi xuống bếp để chuẩn bị bữa trưa, dầu quăng đường chỉ vài chục mét, ta cũng đã phải hình dung sẵn trong đầu sẽ nấu món gì. Dựa vào việc biết rõ thực phẩm trong nhà đang có những gì, ta sẽ nhanh chóng quyết định được thực đơn. Ít nhất, ý niệm phải được định hình thì ta mới có thể biến nó thành hiện thực.

Thế nhưng, hàng ngày có rất nhiều người để đầu óc trống rỗng, sống trong trạng thái "hôn bất phụ thể", hay nói một cách khó nghe là như những "cái xác không hồn". Suốt cả ngày, họ gần như chẳng có một định hướng nào, cứ chìm đắm trong sự mơ hồ và vọng tưởng. Mọi thứ đối với họ đều lơ mờ, chẳng có gì rõ ràng, tường tận. Đừng ngạc nhiên rằng đó là do đang "chánh niệm niệm Phật". Trạng thái của một người thực sự chánh niệm niệm Phật hoàn toàn khác biệt. Đó là sự định tĩnh; đối diện với mọi sự, mọi việc đều vô cùng sáng suốt và tỏ tường. Đừng bao giờ nói "tôi không biết gì vì đầu tôi đang bận niệm Phật". Như vậy là hoàn toàn sai lầm! Hãy nhìn vào hành nghi hàng ngày của Hòa Thượng Tịnh Không hay Hòa Thượng Hải Hiền. Các Ngài luôn sáng suốt, minh mẫn trong mọi việc, không bao giờ có chuyện làm việc gì cũng sai hay thiếu chính xác.

Tôi xin kể cho mọi người nghe một sự việc mới đây. Có người gọi điện xin phép: *"Thầy ơi, chúng con muốn cúng dường tám chiếc quạt treo tường cho học đường"*. Tôi liền đáp: *"Không nên dùng quạt treo tường vì loại đó rất dễ hỏng. Hơn nữa, nếu treo tám chiếc lên thì chỉ riêng việc khoan lỗ cũng đủ làm nát cả bức tường. Thay vào đó, hãy mua bốn chiếc quạt hơi nước đặt ở bốn góc. Khi cần thiết, chúng ta hoàn toàn có thể di chuyển chúng đến những vị trí khác để sử dụng"*. Thử nghĩ xem, nếu tâm trí tôi lúc đó cũng mù mẫm, lơ mờ và để họ mang tám chiếc quạt treo tường đến, thì bức tường của học đường đã bị phá hỏng rồi.

Sự việc thứ hai, có người xin phép tôi vì hàng ngày họ có nhóm học tập nên muốn ôn tập và diễn giảng lại chủ đề "Con đường đạt đến nhân sinh hạnh phúc". Tôi khuyên rằng: Nếu chỉ ôn tập lại giáo huấn của Thầy Thái thì được, nhưng nếu muốn diễn giảng sâu về Phật pháp thì cần phải được kiểm định kỹ lưỡng. Bởi lẽ, người giảng Phật pháp cần phải trải qua một quá trình tu học và thâm nhập lâu dài thì mới có đủ vốn liếng và tuệ giác để truyền đạt. Nếu tôi cũng lơ mờ, không sáng suốt trong việc quán xuyên thì mọi chuyện đã đi sai hướng.

Hay như hôm trước, anh em được tặng một chiếc lò củi, dùng xong liền bung vào cất trong nhà. Nhìn qua camera thấy vậy, tôi liền hỏi tại sao lại mang vào nhà làm gì. Chiếc lò trị giá chắc khoảng 4 - 5 triệu đồng. Tôi giải thích rằng, ở bên ngoài, có rất nhiều món đồ giá trị hơn cái lò củi đó mà kẻ gian có thể nhắm tới. Hơn nữa, khu vực của chúng ta từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra mất cắp, nên hoàn toàn không cần thiết phải mang một vật công kênh như vậy vào nhà cho

chật chội. Người tu học sống trong hiện tại mà vẫn luôn thường trực tâm lý "sợ được, sợ mất" là sai lầm. Tôi bảo rõ: *“Nếu kẻ gian muốn trộm cắp ở khu vực này, họ sẽ nhắm vào những thứ giá trị hơn. Ví dụ như mấy chiếc mô tô ở khu vực nhà rau còn dễ lấy, dễ bán và được giá hơn chiếc bếp này rất nhiều”*.

Qua những câu chuyện trên, tôi muốn nhấn mạnh rằng đối diện với mọi sự mọi việc, chúng ta đều phải giữ được sự tỉnh táo. Muốn vậy, nội tâm không được nổi lên những suy nghĩ lao xao, dao động. Nếu hàng ngày tâm trí cứ lăng xăng, bất an thì nhìn nhận vấn đề gì cũng sẽ trở nên mù mịt.

Phương pháp thực hành rất đơn giản: mỗi ngày, hãy tự quan sát và kiểm điểm xem mình đã phạm bao nhiêu lỗi lầm; nhìn lại một tuần qua mình đã làm sai bao nhiêu việc. Việc đó không hề khó. Vậy mà tại sao có những người lại không bao giờ biết tự phản tỉnh? Họ gây phiền hà hết người này đến người khác, bị người này chỉ trích đến người kia chê trách mà vẫn trơ trơ ra đó. Việc tự phản tỉnh là rất dễ, tự bản thân mỗi người đều có thể làm được.

Hòa Thượng dạy: ***“Biên giới của chữ 'Ngộ' là vô cùng rộng lớn. Cho nên, khi thể hội được lời Phật dạy, ngày ngày ta đều có chỗ ngộ, và chỗ ngộ đó cũng vô cùng vô tận, không có ngăn mé”***. Lời của Thánh Hiền cũng vậy, khi chúng ta thực hành, tự nhiên trong lòng sẽ hiển lộ ra những câu chữ tương ứng. Ví dụ hôm trước, đứng trước một sự việc, tôi chợt cảm thán và nhớ đến câu: "Nhân đạo vô cầu phẩm tự cao". Đúng là may mắn vì mình không khởi tâm mong cầu, nên không bị người khác xem thường. Thử nghĩ xem, nếu mình đi cầu cạnh, van xin người khác thì sẽ hạ mình và mất giá trị đến nhường nào.

Tôi nhớ lại một câu chuyện trước đây. Có một người mới đến chỗ tôi được đúng một ngày đã vồn vã: *"Sao nhà Thầy không có tường rào, để con làm tường rào cho nhé!"*. Tôi đáp: *"Thôi được rồi, đừng nhắc đến chuyện này"*. Lát sau đi xuống bếp, người đó lại hỏi: *"Sao nhà Thầy không có tủ lạnh, để con mua cho Thầy nhé!"*. Tôi bảo: *"Từ hôm qua đến giờ, nếu tôi gặt đâu thì cô tốn một khoản tiền rồi đấy! Không cần thiết đâu!"*. Đến ngày thứ ba, thứ tư thì người này đột nhiên biến mất, thất kinh hồn vía. Chắc buổi tối ngủ mộng mị thấy gì đó nên đâm ra hoảng sợ, trước khi đi còn nói với tôi: *"Tối qua ngủ con bị bóng đè"*. Tôi bật cười: *"Từ trước đến nay ở đây có ai bị bóng đè đâu mà cô lại bị?"*. Đó chính là biểu hiện của cái tâm lao xao, dao động. Hàng ngày nội tâm họ quá vọng động;

mới đến có vài ngày mà lãng xãng, xáo trộn đến mức như vậy. Nếu mình cũng nghe theo họ thì tâm mình cũng lãng xãng, bao chao theo. Câu chuyện này xảy ra lâu lắm rồi, và từ dạo đó tôi cũng không còn gặp lại người ấy nữa.

Cho nên, "chỗ ngộ" là vô cùng quan trọng. Càng dần thân thực hành lời Phật dạy, ta sẽ càng thấy mọi thứ vô cùng thù thắng. Khi nghe Hòa Thượng dạy rằng tặng quà sẽ mang lại niềm vui cho mọi người, rõ ràng thực tế cho thấy ai được nhận quà cũng rất hoan hỷ. Vậy thì tại sao chúng ta không chủ động làm người đi tặng quà? Ban đầu, ta cứ thử làm đi; càng làm sẽ càng thấy vui vẻ, hoan hỷ. Từ đó, niềm tin sẽ ngày càng mạnh mẽ. Khi đã có niềm tin vững chắc, việc ta làm chắc chắn sẽ càng tốt đẹp hơn.

Hòa Thượng từng kể: ***“Có người phàn nàn rằng ngày ngày con cũng tụng kinh nhưng không có chỗ ngộ nào cả. Tại vì sao không có chỗ ngộ? Vì bạn một mặt đọc kinh, một mặt lại khởi vọng tưởng. Khi tụng kinh, tâm địa phải thanh tịnh, thái độ phải cung kính. Nếu vọng tưởng quá nhiều thì chắc chắn không thể ngộ được. Nhưng nếu bạn dụng tâm chân thành, thanh tịnh thì nhất định sẽ có chỗ ngộ. Từ chính nội tâm chân thành và cung kính ấy, tự nhiên ta sẽ biết được mình cần phải làm những việc gì”***.

Đây là điều tôi tự mình thể hội được nên mới dám chia sẻ. Rõ ràng, tôi cũng chỉ nghe pháp như bao người, Hòa Thượng đâu có dặt tay chỉ việc cho tôi. Tôi nghe bằng đĩa rồi tự mình nỗ lực thực hành. Càng làm, tôi càng thấy có nhiều việc cần phải gánh vác hơn nữa. Trước đây, chúng ta tổ chức các buổi lễ tri ân cha mẹ ở khắp nơi, nhiều người nghĩ chắc chúng ta chỉ làm được đến thế. Nhưng rồi chúng ta lại mở trường học, làm các vườn rau. Tưởng vậy là hết, ta lại tiếp tục chương trình tặng đậu. Và bây giờ là tổ chức các trại hè, rồi mở các lớp kỹ năng sống. Chắc mọi người lại nghĩ thế là hết rồi? Vẫn chưa đâu! Nếu dừng lại ở đó thì chẳng hóa ra Lục Tổ Huệ Năng đã nói sai câu: ***“Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp”*** hay sao? Đối với tất cả những việc cần làm để mang lại lợi ích cho chúng sanh, chỉ cần ta khởi được cái tâm rộng lớn ấy, tự tánh sẽ tự khắc dẫn đường chỉ lối cho ta cách thực hiện.

Ít nhất mình phải khởi được ý niệm ban đầu, nếu ngay cả ý nghĩ cũng không có thì làm sao mà hành động? Giống như muốn đi nấu canh mà không biết trong đầu định nấu món gì. Ít nhất, nếu trưa nay dự định ăn đồ luộc, đồ kho, thì ta phải

suy tính xem sẽ luộc rau gì, nấu canh gì, kho món gì. Tiếp theo là lên phương án thực hiện: chuẩn bị dụng cụ, gia vị phụ trợ ra sao để quá trình nấu nướng diễn ra nhanh gọn, sạch sẽ và thơm mỹ nhất. Chứ không thể cứ lò mò; muốn nấu canh mà không biết canh gì, muốn kho mà không biết kho gì, rồi cứ nhắm mắt chặt bừa một thứ gì đó bỏ vào nồi nấu cho nhừ. Dù cuối cùng cũng ăn được, nhưng chẳng ra hình thù món ăn gì cả. Đáng tiếc là rất nhiều người hiện nay đang sống và làm việc trong trạng thái lò mò như thế.

Cho nên, Hòa Thượng mới dạy: **“*Chỗ ngộ có sâu, có cạn khác biệt là do tâm cảnh của mỗi người*”**. Rõ ràng, tâm cảnh của chúng ta khác nhau nên sự tỏ ngộ cũng khác nhau. Có người ngộ được rất sâu, có người chỉ ngộ được chút xíu, lại có người chẳng ngộ ra được điều gì.

Hòa Thượng nói: **“*Kinh đọc một lần thì hiểu được một phần, nhưng đọc lần thứ hai chắc chắn sẽ hiểu sâu sắc hơn lần trước*”**. Chính Hòa Thượng đã nghe bộ giáo trình *Con đường đạt đến nhân sinh hạnh phúc* của Thầy Thái tới 10 lần. Mỗi lần gồm 40 tập, tính ra là 400 giờ đồng hồ. Một bậc tôn sư như Hòa Thượng mà còn dành thời gian nghe đến 10 lần, vậy quý vị ở đây đã nghe được mấy lần rồi? Thú thực, tôi cũng mới chỉ nghe được hơn 5 lần, chưa đạt đến con số 10. Việc Hòa Thượng dành tâm sức nghe đi nghe lại đến 10 lần, chắc chắn Ngài đã có những chỗ thấu ngộ vô cùng sâu sắc từ bộ giáo huấn này.

Hòa Thượng dạy: **“*Ta đọc một lần ngộ một lần, đọc hai lần ngộ hai lần, cho nên chỗ ngộ là không có biên giới. Vì vậy, kinh Phật từ lúc sơ phát tâm cho đến khi thành Phật đều có năng lực giúp chúng ta thăng tiến, chứ không phải đọc vài lần là đâm ra nhàm chán!*”**. Đạo lý chân thật chính là như vậy.

Từng có người thắc mắc với Hòa Thượng rằng, tại sao ngày ngày họ đều đọc tụng mà lại không có chỗ ngộ. Hòa Thượng thẳng thắn chỉ rõ: **“*Vì bạn vừa đọc lại vừa khởi vọng tưởng*”**. Hàng ngày, đối diện với mọi sự mọi việc, chúng ta thiếu đi sự nhất tâm; làm việc nhưng không chuyên chú, tâm cứ mãi nghĩ đông nghĩ tây, thiếu sự tập trung. Như Hòa Thượng từng lấy ví dụ: Khi lái xe, bạn phải chuyên tâm lái xe; làm bất cứ việc gì đòi hỏi sự cẩn trọng, bạn đều phải dồn hết tâm trí vào đó thì kết quả mới viên mãn. Nếu làm việc mà tâm trí để đi đâu, không thực sự dụng tâm thì thành quả cuối cùng không thể nào tốt đẹp, tuyệt đối không

đạt được sự "thập toàn thập mỹ". Dù có hoàn thành, nó cũng chỉ dừng ở mức tạm được chứ không thể trọn vẹn.

Hòa Thượng giảng: “***Chúng ta học kinh Phật chính là để khơi dậy chân như, khơi dậy trí tuệ vô lượng vốn có bên trong tự tánh của chính mình. Sự vi diệu và cảnh giới không thể nghĩ bàn chính là nằm ở chỗ này***”. Do đó, Đức Phật khuyên chúng ta ngày ngày đều phải tiếp nhận giáo pháp; nghĩa là ngày ngày đều phải đọc tụng, lắng nghe những lời giáo huấn của Ngài. Phải nghe đến mức thấu hiểu tường tận thì mọi hành động, việc làm của chúng ta mới thực sự tốt đẹp. Chúng ta mới nghe pháp của Hòa Thượng được vài năm thì chỗ ngộ cũng tương ứng với vài năm đó. Riêng tôi đã nghe pháp mấy chục năm nay, hạt giống trí tuệ đã cắm rễ sâu dày, đã được huân tập quá nhiều nên giờ đây không có cách gì có thể làm phai mờ hay thay đổi lập trường được nữa. Chỉ những người có căn cơ chưa sâu, huân tập chưa đủ mới dễ dàng bị thoái chuyển và đổi thay.

Bài học hôm nay có những phần mang đạo lý sâu xa, hơi khó hiểu một chút, nhưng tựu trung lại, Hòa Thượng muốn nhắc nhở chúng ta điều cốt lõi: ***Kinh Phật càng học, nghĩa thú sẽ càng sâu rộng***. Rõ ràng, sau 3 năm, 5 năm kiên trì nghe pháp, những điều trước đây ta chưa hiểu thì nay bỗng nhiên thấu triệt, tâm trí trở nên sáng suốt. Có người từng chia sẻ rằng trước kia đầu óc họ rất tăm tối, làm việc gì cũng hổng hóc, bết tắc, nhưng nhờ huân tập đạo lý mà giờ đây mọi việc đều được giải quyết dễ dàng, thuận lợi. Học Phật chân chính là phải đạt được lợi ích thiết thực như vậy! Nếu tu học mà đầu óc ngày càng mù mẫm, mơ hồ thì chắc chắn chúng ta đã đi sai đường!./.

./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!